

שהמשיך לשגר לה מכתבים לשכונת שיין-באדר בירושלים שם גרה משפחתה, לא יכול היה להבין מדוע אין היא באה לפגשו יותר.

★ ★ ★
יומני חיים מתחת למיטה

רדשים האחרונים ניסתה אוה להשליך עוגן בתל אביב. היא הגיעה לכסית, ירבה בפנינת האספרסו של הקפה ההומה, הכירה את הגברים שהסתובבו באותה פינה, התידה עמם. כמה מהם היו ציירים, הם שמעו שאחה מחוסרת-כל, מחפשת עבודה, הציגו לה עבודה ששכרה בצידה, אולם אין הרבה קופצים עליה — דוגמנית עירום. אחה לא היססה הרבה, החלה לעבוד כדוגמנית-עירום בסטודיו לצידו על שם אבני בתל-אביב, בשכר של 3 ל"י לשעה של עמידת-עירום. גם לאחה, כמו לדליה, לא היה שום יחס אל הכסף. כשהיה הכסף מצוי בכיסה, נהגה להזמין חברים לשתיה, העניקה טיפים ביד רחבה למלצרים. הציירים שציירו את גופה העירום והתלהבו בעיקר מעיניה הירוקות החתוליות, הגדירו אותה כ"ילדה טובה ותמימה ונאיבית מאוד". בתל-אביב שוב הכירה אחה כמה מקציני האו"ם, הפעם היו אלה שחדי ונורבגי, בחברתם בילתה. דרך אחד הציירים שהכירה בעבודתה כדוגמנית-עירום, התגלגלה אחה לראשון-לציון, שם, בבית-אריזה הרוס באחד הפרדסים, שימשה אחה שוב כמודל-עירום לקבוצה של ציירים. היא שהתה בעיירה הדרומית משך כמה שבועות בלבד, אולם שהייתה הקצרה הספיקה להסיע את ראשון ולהפוך את השם אהובה דגנית, לשם מוכר בפי כל. זה היה אחרי שאחה סיפרה את סיפוריה על גורלה המר לקבוצת בחורים מקומיים, בסיפוריה הדימוניים הצליחה אחה לעורר רחמים, וזרם של מתנדבים הציג את עזרתו לנערה שנראתה כחסרת-ישע. היא שוכנה במלון מקומי, קיבלה מתנות, קיבלה דמי-כיס, הוזמנה לארוחות ולבילויים. אורחי ראשון החלו להתגאות בנדיבות לבם, שאחה סימלתה. אלא שכעבור זמן קצר, שינתה אחה את רציפותה. היא נעשתה בררנית ודרושה גברי. היא החלה לדרוש שי יעסיקו אותה בעבודה כדוגמנית-תלבושות, תבעה שיוציאו עליה יותר כסף לבילויים, ביקשה ארוחות שמנות יותר. כאשר ביום אחד התברר למטיבה כי היא אינה אלא מופי קרת, גירשו אותה בבושת-פנים מהעיר.

אחה חזרה לתל-אביב. היא פגשה בחברתה דליה שהכניסה אותה לחדרה בפנסיון בו גרה, התנדבה אף למצוא לה עבודה. לא היתה זו עבודה מכובדת ביותר, אחה הפכה אף היא לנערת-בר החייבת לארח לחברה לכל מבקר, לרקוד עמו ולהתגפף עמו ואולי להמשיך לבלות עמו את שארית הלילה.

היא היתה מדוכאת מאוד. מתחת למיטתה החביאה חוברת קטנה, יומן חיים, בו רשמה את כל הקורות אותה מאז שנת

היו נשואות כל היום בחדר, משוחחות ומחליפות רשמים כדרכן, היתה רחל שרועה במיטתה, שותקת כל הזמן. היא היתה לוקחת ספר, מדפדת בו מבלי לקרוא, רק כדי שלא יטרידוה בשאלות.

רחל ילידת טבריה, סבלה אף היא מילדות קשה. אביה נהרג במאורעות 1938, והיא היתה צריכה לעזור בכלכלת הבית. לפני שנים מספר עברה רחל עם משפחתה לגור בחיפה, שם עבדה כטלפוניסטית וחדרנית בבתי-מלון. היא חלמה להיות רקדנית ושחקנית. לפני כשנתיים חטכה כסף ונסעה לצרפת. אולם ההצלחה לא האירה לה פנים בעיר-האורות, ורחל הפכה לדמות מוכרת בפיגאל, עד שחזרה לארץ.

כנראה שהכשלון השפיע עליה מאוד. היא הפכה למסוגרת בתוך עצמה, לעפנית ושואפת-דיב שהיתה מתקוטטת אף עם חברותיה. היא ניסתה בכל כוחה להתרחק מהרחוב, חיפשה עבודות הגונות, תקופה מסוימת עבדה כטלפוניסטית במלון השרון בהרצליה, פוטרה מעבודתה בתום העונה. היא מצאה לעצמה עבודות של ביבי-סיטי, עבדה לאחרונה בעבודה מעין זו אצל דיפלומט אמריקאי בצהלה. אולם עבודות אלה לא הספיקו לה כדי להרויח דיה צורך, לאכול ולשלם את שכר הדירה. באין ברירה הפכה אף רחל לנערת-בר, נלחמה אל דליה, ומאוחר יותר, כשהצטרפה אליהן אחה, היתה רחל אחת מהשלישיה שאירחה זרים מכל המינים בבר-התל-אביבי: חיילי נח"ל, קציני-או"ם, וחיליים בריטיים בחופשה.

גם רחל התאהבה ברצינות. היה זה חייל בריטי מג'מאיקה שבילה את חופשתו בארץ. גם הוא התארס עמה, נתן לה במתנה טבעת יהלום. בימים האחרונים הכינה רחל את נירותיה כדי לנסוע אליו לקפריסין ולהנשא לו, אלא שעד הנשואים היתה צריכה להתפרנס בכוחות עצמה, אירחה לתברה לסמל קארטר, ידידה מהתקופה בה טרם הכירה את חנה.

למעשה תכננו שלוש הידיות נסיעה משותפת לקפריסין. לא היתה זו נסיעת-תענוגות, אלא נסיעה לצרכי עבודה. כי בקפריסין, בה נזהרות התושבות המקומיות מלארץ לתברה לחיילים הבריטיים בברים, היתה דרישה גדולה למי ארחות-בר, מישהו אירגן עבורן תווה עבודה, והן התכוננו לנסיעה.

שיכורים בנשם השופף

אחרי שפגש את רחל זלץ, ניגש קארטר אל פרנקי וארי. החבורה העליזה החליטה לתגוג לפני החזרה

דליה מלכת הקנדים — זה היה כינויה של דליה שוען שאירחה לחברה אף לקציניהם הגבוהים של אנשי כחה-החירום של האו"ם. בתמונה היא נראית מתנשקת עם סרן מבחתי-החירום של האו"ם בעזה, באחד הכרים בתל-אביב.

לבושים בגדים אורחיים. הם ספרו, כי רחחו מהמתנה משום שלא יכלו לשאת את הבדידות. שעות ארוכות ישבו הארבעה בבתי הקפה על שפת-הים ועם רדת הלילה החלו את הסיור בין הכרים של רמת-גן.

בשעה תשע וחצי בלילה הגיעו הארבעה לאחד הכרים ברמת-גן. דליה ניגשה ישר לבעל הבר, אותו הכירה, הודיעה שלקנדים שלה אין כסף. היא ביקשה ממנו לתת לה משקאות בהקפה, וכשיחזרו החיילים בפעם הבאה יביאו את משכורתם, ישלמו לו. בעל הבר הסכים. הארבעה נשאו שם עד שעה שתיים אחר חצות. אחרי ארבע

מהקצונה הגבוהה ועד אחרון הטוראים — כולם בילו חובשותיהם בחברת דליה

לעה. הם עברו לריששה-בר הסמוך, שתו ופיטפטו כל הבוקר. נושא השיחה היה אחד: נשים ואהבה. הקנדים סיפרו על נשותיהם ומשפחותיהם, על תפקידם המחורבן, הצהירו ללא-הרף על אהבתם לנערות הישראליות. שלושת הזוגות, שהיו כבר שיכורים לגמרי, נשארו במקום עד לשעה ארבע וחצי אחרי הצהריים. גשם שוטף ירד כל אותו אחר-צהריים. הששה עלו על הקומנדקאר התכול. דליה, רחל ופרנקי ישבו ליד הנהג. על תא הקומנדקאר ישבו בנשם אחה, אדי וקארטר. בצהלת שיכורים ובתרועה יצאה המכונית לדרך, לכיוון רצועת-עזה.

לא היתה זו הפעם הראשונה שהבנות עשו דרך זו. הן היו מלחת לעתים קרובות את חבריהן הקנדים עד לאשקלון כדי להראות להם את הדרך. תמיד היו חוזרות בלילה לחרון, מתאוננות על הגורל-המר שהפריד בינן לבין אהוביהן, ויוציאות לבר לשחות ולרקוד בחברת לקוחות אחרים.

ביום שני בערב, היו הלקוחות של ריששה-בר מאוכזבים. שלוש נערות הבר, לא הופיעו לעבודה. הן לא תחזרנה לשם כנראה במשך חדשים ארוכים.

וחצי שעות של שתייה, הסתכם חשבונם בסכום של 101 ל"י ו-750 פרוטה. החיילים חתמו על החשבון והארבעה עזבו את המקום.

אותו לילה לא חזרו דליה ואחה לחרון, אליו אין הן רשאיות להכניס גברים בלילה. רק בשעות הבוקר באו השתיים, יחד עם שני מלויהן ועלו לדירה. כעבור זמן קצר הופיעו בדירה שני חיילי או"ם נוספים. היו אלה הסמל קארטר, ונהג שבא עמו. הם באו במכונית-הדואר הרגילה של יום שני. משימה נוספת שהוטלה עליהם: למצוא את פרנקי ואדי שברחו ולהחזירם למתנה.

אולם כטרם ניגש קארטר לחפש את פרנקי ואדי בחדרן של דליה ואחה, הוא ניגש לחדר סמוך כדי להתראות עם נערותיו — רחל זלץ. רחל היתה הדמות המיסטרית והמזוהה ביותר בשלישיה. נמוכת קומה ובעלת גוף נשי, היתה היא גם המבוגרת שבשלושתן. אולם היו לה מנהגים מוזרים שהרחיקו אותה מחברותיה. היא היתה שתקנית. מעולם לא דיברה על עצמה. כשחברותיה ניסו להוציא ממנה משהו על עברה או על משפחתה — שתקה תמיד.

השתקיה אצל רחל היתה משהו תולני כמעט. כשהבנות

1948. היה זה ספר חיים גדוש מאורעות לגבי נערה בניגל 22.

בריששה-בר הכירה אחה את אדי, חברו של פרנקי ביחידה הקנדית. היא הפכה לחברתו הקבועה. אולם שלא כדליה, לא שמרה אחה לאדי אמונים. כאשר לפני שבועות מספר ביקרה בארץ קבוצת חיילים בריטיים מקפריסין ל חופשה, קבוצה שמצאה את דרכה דרך הכרים אל דליה ואהובה, הכירה אחה חייל בריטי צעיר, והתאהבה בו כדרכה. אחרי שהחיל העבטיח לה נשואים, התארסה עמו אחה במטיבה הניגית שטרם בבר.

וכך המשיכה אחה להתכתב עם שני מאהביה, אדי מעזה, החייל בקפריסין, ואף ענתה מפעם בפעם למכתב שהגיע אליה משומן הגרמני. בהתכתבותיה האחרונות עם החייל מקפריסין, כתב לה זה, כי ביקש רשות ממפקדיו לשאת אותה לאשה וכי הוא הכין את כל הסידורים בקשר לכך.

טבעת יחלום מג'מאיקה

אותו יום ראשון, בשבוע שעבר, בילו דליה ואחה בחברת פרנקי ואדי. הם באו הפעם לא במדיהם, אלא